

Meer dan zoek-de-verschillen

Matthias Weischer

→ Bij Refractorium 1 en Refractorium 2 worden bezoekers van Grimm Gallery toeschouwers van een verfrachtmeting.

Grimm Gallery

Bankett - Matthias Weischer

Waar: Grimm Gallery,

Keizersgracht 241

Te zien: t/m 15/7

SOPHIA ZÜRCHER

De schilderijen Refractorium 1 en Refractorium 2 zijn een tweeling. De doeken hebben hetzelfde formaat en tonen dezelfde compositie: een leeg interieur met een rode vloer, een deuropening, een achterwand die verworpen is tot een groot zwart vlak.

Matthias Weischer liet zich ongetwijfeld inspireren door de architecturale ruimtes en de kleuren van Romeinse fresco's. Hij maakte zijn eigen versie, en vervolgens schilderde hij dat tafereel twee keer, alsof hij het fresco én zijn eigen werk wilde

verbeteren.

Is die verdubbeling een trucje? Nee, want net nadat je dacht te zijn begonnen aan een zoek-de-verschillenpuzzel, word je toeschouwer van een verfrachtmeting. Kijk naar de subtiele gele spatten op de linkermuur die nagenoeg hetzelfde op de twee doeken zijn gezwiept. Het is natuurlijk onmogelijk precies hetzelfde te spetteren, maar Weischer komt in de buurt.

Er is alleen één groot verschil dat direct in het oog springt: in schilderij 1 vormen kleurvlekken de contouren van een menselijk figuur, op schilderij 2 is de figuur in de zwarte achtergrond opgelost - de contouren zijn nog net te herkennen in het zwart. Alleen een enkele krukpoot herinnert aan een kortstondige aanwezigheid. Weischer onderzoekt wat er gebeurt als de vorm hetzelfde is, maar de kleur verandert. De beleving is direct anders: het interieur was al tamelijk leeg, maar is nu ook nog eens verlaten.

In het schilderij waarin de figuur zwart is, wordt het perspectief vreemder. De zwarte achterwand lijkt naar voren te zijn geschoven. Wat is voorgrond, wat is achtergrond? Als je het perspectief van een schilderij van Weischer probeert te doorgronden, wordt wat eerst een interieur leek een ondiepe toneelvloer en daarna een collage van kleurvlakken. Weischer vloert daarmee het oog.

De verwarring wordt aangezet door de vele verflagen die samen zo dik zijn dat ze over de randen van het doek klotsen. Bij de kieren gluren de onderliggende verflagen naar buiten. De blaadjes van de boom in Untitled (Primavera) liggen als mozaïeksteentjes op het doek, terwijl de boomtak juist ingebed lijkt te liggen in een dikke verfplak. De verf is nu eens korzellig, dan loobbig.

Nu klinkt het misschien alsof Weischer serieus met verf ploetert,

maar hij heeft ook een lichte kant, zo blijkt uit zijn toevoeging van gekke eigentijdse vormen. In het tweelingbeeld van een Romeins banket staan blauwe sneakers op de voorgrond. Vervolgens zie je in het schilderij van een keuken, Untitled (Tafel), dat het om een Nikeschoen gaat; een verwijzing naar de Griekse godin voor de overwinning Nikè. Weischers strijd is nog niet gestreden, gelukkig mogen wij als toeschouwers ons voorlopig te goed doen aan dit schilderspel.